

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

Pháp thoại tại Từ Sơn – Bắc Ninh – 15/10/ 2023 (có đôi chỗ âm thanh không rõ nên để trống)

Kalama tri ân cô Diệu Hỷ ghi chép.

Lúc tôi đặt chân trong đây tôi không biết tôi giảng chỗ nào, mời trà một nơi, mời giảng một nẻo.

Khi tôi đặt chân đến đây đúng là tôi nghĩ ra một chuyện, nếu mà các vị nghĩ như tôi nghĩ thì các vị đã đi xuất gia rồi. Lúc tôi đặt chân lên đây tôi nghĩ một điều, nếu gia chủ mà nghĩ như tôi là đi xuất gia rồi. Các vị có phân biệt được từ cây và từ gỗ không? Trong tiếng Hán từ “thụ” và “mộc”.

Nó khô như vậy, tôi xa xứ mấy chục năm mà tôi nói chữ giỏi hơn người trong nước, lạ lắm. Các vị có phân biệt được “thụ” và “mộc” không? Thụ = cây còn sống. Còn “mộc” có thể nghĩa là gỗ, ván, người ta đã xẻ, đã xử lý. Thụ và mộc, wood và tree trong tiếng Mỹ, tree – cây, wood – gỗ, mộc.

Tôi muốn nói cái gì? Nghe cho kỹ.

Có trường hợp trong trường hợp này mình nên là một cội cây, và có trường hợp trong cuộc sống này mình nên là một khúc gỗ. Toàn bộ nội dung buổi giảng sáng nay là tôi nói thiệt, tôi nhìn thính chúng trước mặt tôi, tôi không muốn giảng chút nào hết, nhưng tôi nghe sư cô nói giảng cho zoom, cho nhiều người nghe, cho nên trước mặt tôi coi như tàng hình. Nhưng bài giảng này rất quan trọng, vì mình giảng cho một cơ sở buôn bán đồ gỗ, mà lại có nội dung thuần túy gỗ và không hề

Nội dung bài giảng sáng nay là gì? Tôi vừa đặt chân tôi nghĩ ngay đến đề tài này. Tôi đâu biết bữa nay giảng ở đây.

Cách đây không lâu, tại Sài Gòn tôi có hỏi đại chúng trong Nam, tại sao con cá nó lội dưới nước mấy năm mà nó vẫn nguyên vẹn thậm chí còn lớn dần, to hơn, mập hơn, nặng hơn; tại sao con khô thả xuống nước ít lâu nó bị hư? Tại sao vậy? Vì con cá nó có sức sống.

Chuyện thứ hai, giữa chữ thụ và chữ mộc nó khác nhau nhiều lắm. Có những người sống cuộc đời này 70 năm mà họ chỉ là khúc gỗ thôi, chờ mục dần, không hề có phát triển nào hết; trí nhớ mòn hao, khả năng nhận thức mòn hao, sức khỏe mòn hao, tuổi đời chông chất, và không tìm được cái gì hết; người như vậy đó được gọi là khúc gỗ.

Như vậy, đối với thiện pháp, trong chuyện tu học các hạnh lành, các công đức, chúng ta nên là một cọng cây, để chi? Để tiếp nhận các nguồn dưỡng tố từ đất, nước, nắng, gió, mưa, sương, từ tất cả chất liệu mà chúng ta đón nhận từ cuộc đời, từ những buồn, những vui, những người tốt, những người xấu, tất cả mọi thứ trong cuộc đời này đến những gì chúng ta thấy, nghe, ngửi, nếm, đụng, tất cả những gì làm cho chúng ta buồn, vui, sướng, khổ, đều là những chất liệu để nuôi dưỡng tinh thần, tâm linh của chúng ta. Cái gì cũng có thể làm cho chúng ta lớn mạnh, cái gì cũng có thể giúp cho chúng ta thêm phần tiến bộ trong đạo nghiệp, tu tập. Trong trường hợp đó chúng ta sống như một cội cây, có sức sống, có năng lượng và đủ sức tiếp nhận mọi tiếp liệu từ thế giới chung quanh.

Cái đáng buồn và đáng tiếc nhất đó là sống giữa cuộc đời này như khúc gỗ vậy. Có nghĩa là chỉ chờ hư hao, mục ruỗng mà không tiếp nhận được cái gì hay ho từ thế giới xung quanh. Đó là chuyện rất đáng tiếc. Các vị đừng có nghĩ rằng tôi đang nói chuyện trên trời trên mây. No. Tôi đang nói về thế giới của chúng ta, xã hội của chúng ta, tôi đang nói về người Việt của chúng ta, những người thân quen của chúng ta, thậm chí những người trong gia đình của chúng ta đều là những khúc gỗ, đa phần là những khúc gỗ, có nghĩa sống đó, ăn đó, uống đó, ngủ nghỉ đó, tản bộ đó nhưng kỳ thực chỉ là chờ ngày mà hư hao, mục ruỗng thôi. Về nghĩ kỹ coi phải không.

Chúng ta ăn sung mặc sướng, quần là áo lụa, chăn êm nệm ấm cách mấy rồi cũng chỉ kéo dài cuộc sống trong thân phận, trong hình hài khúc gỗ thôi, không hề có khả năng đón nhận cái gì hay, cái gì đẹp, từ thế giới chung quanh. Rất là đáng tiếc.

Vấn đề đầu tiên, đó là có những lúc chúng ta nên là cội cây, không nên là khúc gỗ. Là như vậy đó.

Và, tôi cũng đã nói rất nhiều lần, cơ thể con người sống được là nhờ rất nhiều nguồn dưỡng tố. Vì sao vậy? Vì cơ thể của chúng ta không phải chỉ là một thứ vật chất,, no. Trong cơ thể chúng ta có cả tóc, cả răng, máu, xương, thịt, da, gân, lục phủ ngũ tạng tâm, can, tỳ, phế,... nhiều lắm. Và để nuôi dưỡng những thứ khác biệt đó chúng ta cần đến vô số nguồn dưỡng tố khác nhau. Vấn đề nó nằm ở chỗ cái chúng ta đưa vào trong cơ thể chúng ta nó là cái gì. Đồ ngon hay đồ lành.

- Đồ ngon = vừa với khẩu vị của mình nhưng nó không lành, nó chỉ gây hại cho cơ thể thôi.
- Trường hợp thứ hai nhiều khi nó lành mà nó không ngon.
- Trường hợp thứ ba, vừa ngon vừa lành,
- Trường hợp thứ tư là vừa lành vừa ngon.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

Đó là cơ thể sinh học. Còn đối với đời sống tâm linh chúng ta thì sao?

Như tôi nói, đời sống tâm linh chúng ta cũng cần đến những nguồn tiếp liệu, những nguồn dưỡng tố, đó là những gì mà chúng ta thấy, nghe, ngửi, nếm, đụng và suy tư mỗi ngày. Đó cũng là những nguồn tiếp liệu để nuôi lớn tâm hồn, tinh thần của chúng ta. Các vị đừng nghĩ rằng, coi kinh, nghe pháp, học đạo mới là tinh thần, còn những gì tôi thấy bằng mắt, nghe bằng tai không phải là tinh thần. Sai. Chúng ta thường dùng con mắt nhìn cái gì, thường dùng lỗ tai nghe cái gì, thì những thứ đó, những thứ ta nghe, nhìn được tuyệt đối là những nguồn tiếp liệu, những nguồn dưỡng tố để nuôi dưỡng các đời sống tâm linh của chúng ta. Không cần cái gì cao siêu hết. Mỗi ngày mình thường nghe, thường nói đề tài gì, thì chỉ chừng đó thôi cũng đủ để chúng ta tự xác định được chúng ta sẽ đi về đâu, chỉ cần những gì thấy nghe mỗi ngày thôi, không có gì ghê gớm cao siêu.

Tôi quay lại nội dung bài giảng.

Cả đời sống vật chất, tinh thần đều cần đến những nguồn tiếp liệu, dưỡng tố, thì đời sống tinh thần cũng vậy. Chúng ta y hệt, giống hệt như một cội cây sống được nhờ các nguồn dưỡng tố. Có điều chúng ta hơi đặc biệt một chút, cái cây nó chỉ cần nắng, gió, mưa, sương, còn chúng ta thì không, ngoài nguồn tiếp liệu vật chất chúng ta còn cần đến hỗ trợ tinh thần rất là tâm linh.

Hồi nãy tôi có nói, sống trong đời sống đôi lúc chúng ta phải là cội cây là chỗ đó. Tức là, có khả năng tiếp nhận những nguồn dưỡng tố, có một điều, tiếp nhận có chọn lọc, bởi vì tôi nhìn cô chủ nhà tôi nghi nghi, cổ gập tôi cổ đón ngoài cửa cổ cười cười, nhưng tôi nghi cổ không vui như cổ cười.

Không riêng gì cô chủ nhà mà tất cả những người tôi gặp trong cuộc đời của tôi, tôi nói tên nào nó cười nhiều, khóc thậm nhiều. Cười công khai khóc lặng lẽ. Đừng nghĩ mình khỏe, mình giàu, mình đẹp, trẻ, mình ăn học là mình an lạc, chưa chắc. Vì những thứ đó nó chỉ mới là những nguồn tiếp liệu thôi. Còn chuyện ta đón nhận nó ra sao, cách nào lại là một chuyện khác. Có rất nhiều người họ sở hữu những thứ không đủ để làm cho họ an lạc, tôi nói bà con có hiểu không? Rất nhiều người giữa chúng ta sở hữu những thứ mà nó không đủ làm cho mình an lạc.

Tôi ví dụ, có nhiều người có bằng đại học, nhưng cái bằng đó chỉ làm họ thêm buồn thôi. Có hiểu về cuộc đời, thâm thía hơn chỉ có buồn thôi. Có những người họ sở hữu nhan sắc mà nhan sắc đó chỉ đủ khiến cho cuộc đời họ thêm ba đào, sóng gió, có rất nhiều người giá mà em xấu một tí là đời em better, nó ok rồi mà trời xui đất đẩy hơn một tí em bèn khổ. Từ đó mới ra hai hoàn cảnh “hồng nhan bạc phận” và “hồng nhan bạc triệu”. Tùy mình thôi. Có những người họ sở hữu nhan sắc chỉ đủ cho họ đau khổ thôi, có những người sở hữu tài sản chỉ vừa đủ để làm họ đau khổ thôi, và có những người họ chỉ sở hữu mớ kiến thức đủ để làm cho họ đau khổ thôi.

Mà trong khi đó, có rất nhiều người chỉ sở hữu chút ít những gì người kia có, rất là an lạc, là vì sao? Là vì khả năng đón nhận của họ tốt hơn. Tôi ví dụ rất cụ thể, rất Việt Nam. Đó là, có những cơ thể ăn vào chỉ làm tiểu đường, ăn vào chỉ làm cao máu thôi, ăn vào chỉ làm sỏi thận, sạn mật thôi. Trong khi đó có những cơ thể càng ăn vào càng khỏe. Có những cơ thể càng ăn vào cộng với vài điều kiện khiến cho cơ thể ba vòng sáu múi rõ ràng. Còn có những cơ thể càng ăn vào làm cho béo phì thôi. Có rất nhiều người cái giàu chỉ làm cho họ thêm béo phì thôi, kiến thức chỉ làm họ thêm béo phì thôi, nhan sắc chỉ làm họ béo phì, chỉ làm họ tiểu đường, chỉ làm họ ung thư thôi. Nhưng có những người kiến thức, nhan sắc, trí tuệ, sức khỏe, lại là nguồn dưỡng tố giúp cho họ được sống an lạc.

Như vậy thì, bài giảng này tôi nói cái gì? Tôi nói rằng, mỗi người chúng ta, phải là một cội cây thông minh, chúng ta đón nhận mọi thứ có chất lọc, có chọn lọc, là vậy đó.

Mình phải coi thể trạng, cơ địa của mình thích hợp cái gì, khi mình nó vào cơ thể của mình thì mình có khả năng tiêu hóa nó hay không? ở đây cũng vậy. Những gì chúng ta có nhiều khi cảm đầu đề mà đầu tư cho cả cuộc đời, mà chúng ta không mấy khi ngồi nghĩ lại: Thực sự mình có cần nó hay không?

Tôi nói như vậy không hề có nghĩa là tôi kêu cô đẹp cơ sở này, không phải, nhưng cô phải nhớ câu thần chú này:

- Ta chỉ sở hữu khi nó làm cho ta an lạc.
- Ta chỉ sở hữu nó khi ta thực sự đủ sức làm cho người khác an lạc.
- Ta chỉ sở hữu nó khi đời này an lạc, đời sau an lạc.
- Ta chỉ nên sở hữu nó khi còn luân hồi vẫn được an lạc.
- Và cuối cùng, chứng đạo Giải thoát để càng an lạc.

Người Phật tử luôn luôn nhớ mấy điều đó.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

Ta chỉ nên mất thời gian cho cái gì bản thân an lạc, người khác an lạc, đời này an lạc, đời sau an lạc, luân hồi an lạc và cuối cùng được giải thoát – bội phần an lạc.

Tôi kể các vị nghe một câu chuyện nhỏ xíu giống như lạc đề nhưng mà não trạng các vị nó bệnh quá đi các vị nghĩ nó lạc đề.

Có chú tiểu là học trò thầy trụ trì mê chơi lan, có một ngày chú tiểu trong lúc đi dời mấy giò lan, làm vỡ 1 giò, mà nó xui giò đó là giò lan hiếm, rất là quý hiếm, giò đó sư phụ rất tâm đắc, rất tự hào, chú tiểu làm vỡ thì mình phải thay chậu nhưng mà nó gãy luôn, gãy một cành lan. Mặt chú tiểu, nói theo Bắc kỳ là xanh như ớt nhái. Chú lo lắng, mặt mày tái mét. Sư phụ đằng sau sư phụ lù lù đi ra, đang run mà, chết điếng. Sư phụ đi ra sư phụ cúi xuống nhặt từng mảnh vụn, bỏ vô ki hốt rác, nhặt phần lan còn lại để vào một bên rồi mới vừa làm vừa nói: Sao con sợ cái gì vậy? Tái mét. Chú run, nói: Dạ con vừa làm vỡ chậu lan quý của thầy. Sư phụ cười, sư phụ nói: Con biết tại sao thầy chơi lan không? Cho tinh thần thoải mái. Nếu sở hữu giò lan, sở hữu thứ mà làm mình không thoải mái thì không nên sở hữu nó.

Hiểu không? Mình chỉ nên lấy vợ lấy chồng khi người phối ngẫu làm mình hạnh phúc. Lấy chi thứ tối ngày nó về gây suốt mùa thu cách mạng thì lấy làm cái gì (.....)

May là không phải vợ chồng, không phải cha con, tôi chỉ chờ cho khánh thành xong rồi tôi cho nó đi hết, vì tôi không muốn giữ chung quanh tôi đám người phiền như vậy.

Tôi biết những người đang nghe tôi, đang nhìn tôi nói là tôi ác ôn, no, no, tôi đang mượn chuyện tôi để tôi nói chỉ nên sở hữu những cái gì mà mình an lạc, người khác an lạc, đời này an lạc, đời sau an lạc, sở hữu cái gì đâu nó đẹp, nó quý, nó hiếm, nó đắt tiền đến mấy mà làm khổ mình, khổ người thì chúng ta tuyệt đối phải xem lại. Rất là quan trọng.

Đó là lời dạy của Phật.

Bỏ vào miệng, ăn uống cũng vậy đó. Ăn cái gì mình vui người chung quanh vui. Tôi nhớ tôi có một vị sư kể tôi nghe chuyện ngày xưa vị đó đi vượt biên ở tù. Một ngày kia trong tù có ngày thăm nuôi, anh tù đó được người ta thăm nuôi, các vị biết lạ xường không? Các vị biết sửa đặc không? Người tù sau nhiều năm trời, bữa nay mới được người nhà thăm nuôi, ảnh thêm đến mức anh ăn sống 1kg Lạp xưởng, anh đục lỗ lon sữa bỏ ảnh uống hết. Đêm đó nguyên cái trại đó khởi ngủ luôn. Biết tại sao không? Đoán được không? Có nghĩa là anh vào thứ mà nó khổ anh mà khổ cả cái trại 100 người khổ hết.

Mình sở hữu cái gì, mình ăn cái gì, mình uống cái gì mà làm khổ mình khổ người thì xét lại.

Bài nói chuyện của tôi sáng nay đơn giản để nhớ nhưng có điều tôi không tin các vị hiểu hết. Điều một may ra, điều hai hơi khó.

Điều một – nghe cho kỹ, đôi lúc trong đời sống mình phải là cái cây chứ mình không nên làm một khúc gỗ. Vì sao vậy? Có đôi lúc chúng ta cần một sức sống, một khả năng đón nhận, tiếp nhận những nguồn tiếp liệu, những nguồn dưỡng tố từ thế giới chung quanh, chúng ta không thể nào xơ cứng trở lại, không có khả năng phát triển, tiến bộ được. Chúng ta phải có khả năng đó. Trong trường hợp này, trong trường hợp trau dồi thiện pháp, tu pháp giải thoát thì bắt buộc chúng ta phải làm, có đôi lúc chúng ta phải làm thân cây còn sống, chứ không nên làm một miếng gỗ chết. Xong chưa? Chuyện đó rất quan trọng.

Một chuyện nữa, nghe cho kỹ. Cũng trong một bài giảng cách đây không lâu tôi có nói, tùy giống cây nào mà chúng ta sống ở môi trường nào, tùy giống cây nào mà chế độ chăm sóc nó cũng khác người ta. Có đúng vậy không? Có những loại cây mình nên cho nó khô một tí, tưới một chút thôi; có những thứ cây mình phải cho nó ở hẳn trong nước luôn, có những thứ cây độ ẩm nó hơi cao, có nghĩa là nước lấp xấp thì không mà khô rang cũng không mà nên cho nó độ ẩm cao, có thứ nước nhiều nó chết mà khô nó không chết. Có những loại cây nên chăm sóc, cho chút phân, chút thuốc sâu, có những loại cây sơ ý là nó sâu, tôi không kêu xài thuốc sâu chỉ nói trên tinh thần thôi, có những loài cây phải thường xuyên quan tâm, chăm sóc, tưới tẩm, dòm ngó, quan sát, kiểm soát nó thì nó mới sống được, còn không nó chết. Có những loài cây mình phải coi nó có cần khô một tí hay không, cần ướt một tí hay không, cần ẩm một tí hay không, cần thêm một chút nắng hay không, cần thêm một chút bóng râm hay không, bởi vì có những loại cây ra nắng chết liền, có những loại cây thiếu nắng chết liền, có những loại cây ẩm quá chết liền, khô quá chết liền, có những loại cây ở vùng nước mặn nó sống ok nhưng chỗ vùng nước mặn đó đem cây nơi khác về nó sẽ chết.

Tôi ở cả 3 miền Việt Nam, tôi cũng đi nhiều nước, tôi thấy nhiều loại cây nó lạ lắm. Có nhiều cây nó sống trong cát, có loại sống trong đá, có loại sống trong sinh, trong bùn, có những loại cây sống gởi người khác, tự mình xác định mình là loại cây gì, để mình có một kiểu sống an lạc, độc lập, và tốt nhất mình là loại cây có thể dễ dàng đón nhận các nguồn tiếp liệu không phân biệt. Cây nào càng kén chế độ chăm sóc thì cây đó càng khó sống. Hiểu không? Cây nào càng dễ sống chừng nào thì mới có hi vọng sống lâu

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

được. Cho nên, có trường hợp chúng ta phải làm một thân cây không nên là một khúc gỗ, chúng ta cần những năng lượng, cần xê dịch, chuyển hóa liên tục để tồn tại. Trường hợp đó là người Phật tử tự biến mình thành một thân cây sống, còn sự sống, còn sinh lực.

Trường hợp thứ hai, có trường hợp Phật tử phải biến mình thành một khúc gỗ không nên biến mình thành một thân cây. Vì sao vậy? Vì cây thì họ đem trồng được gỗ thì họ không trồng được.

Kinh nói, luân hồi là khổ, có mặt trên đời này là khổ, chuyện gì xảy ra cũng chỉ là nguồn khổ, cho nên nó xảy ra phải để nó dừng lại đó dừng để nó dấy đưa thêm nữa. Có hiểu tôi nói gì không? Trong trường hợp đó chúng ta phải biến chúng ta thành khúc gỗ.

Tôi nói thế này, tôi giảng ngoài Bắc tôi ngán lắm rồi. Tăng ni ra một tỷ, lấy bao thơ đi về không dạy giáo lý căn bản, ra ngoài này giảng, hồi này tôi có hỏi cô này ở đây đạo gì vậy? Tôi giảng mà tôi run, nhưng mà may mắn cái này được truyền thông khắp nơi nên tôi mới giảng.

Nội dung nó hơi sâu, nghe cho kỹ nha.

Cuộc đời này là biển khổ. Sự có mặt mỗi người là nguồn khổ. Tất cả những vấn đề tệ toái mà xảy ra trong cuộc đời này đều là những phiền phức, những hệ lụy, cho nên, những thứ đó không nên để cho nó dấy đưa, nên kết thúc được càng sớm càng tốt. Có những việc mà chúng ta phải có gan chấm hết xuống dòng.

Tôi ví dụ. Tôi gặp quý vị tại miền Bắc này, các vị đến nghe pháp. Tôi có nên tiếp tục liên hệ các vị sau khi tôi rời khỏi miền Bắc không? Tại sao không ai trả lời tôi vậy? Một câu trả lời rất là ầu. Tôi lại lần nữa. Tôi ra đây thuyết pháp, khi tôi rời Bắc, tôi có nên tiếp tục liên hệ với các vị nữa hay không? – Không được. Sai bét. Câu mà tôi muốn nghe trả lời thế này: Thưa thầy, liên lạc để làm chuyện gì? Hiểu chưa? Có hiểu không?

Tôi ra miền Bắc thuyết pháp – nếu người tinh ý họ phải bơi đen chữ “pháp” liền, pháp là phật sự.

Khi tôi ra đi rồi tôi có nên liên hệ các vị hay không? – chữ “liên lạc” bản thân nó mơ hồ lắm, có đúng không? Phải hỏi là thưa sư liên lạc trong chuyện gì? Nếu tiếp tục liên lạc trong Phật sự thì ok. Còn nếu liên lạc ngoài Phật sự thì không nên. Chẳng hạn như bữa hôm tôi giảng ở chùa Bụt Mọc, tôi giảng chùa Phụng Thánh, tôi thấy cô đó mặt dễ thương lắm, cô lại xin chữ ký và xin số phone, tối nào tôi cũng ôm phone tôi gọi cô alo hết, các vị nghĩ có nên không? Cổ hẹn tôi mai một cỗ vào Nam cô gặp tôi, rồi tôi từ Nam ra sẽ gặp cô ngoài này, rồi sẽ cùng nhau đi về chỗ nào đó để mà uống trà chiều, chưa đủ, uống trà tối, chưa đủ, uống trà khuya, uống hai người, có nên không?

Cho nên, nó có những trường hợp chúng ta nên tiếp tục, nhưng có những trường hợp chúng ta nên chấm hết để xuống dòng. Có hiểu không? Giờ hiểu nội dung bài giảng sáng nay chưa?

Một nửa là bài pháp tôi nói cái gì? Có lúc chúng ta phải là thân cây cho nó sống hoài, cho nó phát triển, cho nó nảy nở, cho nó đâm chồi nảy lộc, thêm nhánh, thêm cây con, thêm cây mẹ, thì trường hợp 1.

Nhưng trường hợp hai là có những trường hợp chúng ta không nên làm cội cây mà phải là một khúc gỗ, để chi? Để mọi sự được gọn gàng không có nảy nở, không có vấn đề phát sinh. Có hiểu không?

Tôi giảng như vậy thì kể từ sau bài giảng này các vị mỗi khi nhìn lại đời sống mình các vị biết lúc nào lên làm cây sống, lúc nào nên làm khúc gỗ chết, có hiểu không?

Thí dụ, quan hệ giữa thầy trò, sa-môn, cư sĩ, chẳng hạn các ngài Tam Tạng, các vị thiền sư khả kính thì mối quan hệ giữa mình và các ngài nên là một cội cây, phải không. Nhưng nếu mối quan hệ mà nó chỉ là hệ lụy, phiền phức thì chúng tôi cho rằng nên ngưng. Thí dụ tôi thích đọc sách, tôi thích xem kinh, tôi thích nghe pháp thì những cái thích này nên nhân rộng nó ra; nhưng tự nhiên tôi thích uống rượu, tôi thích bài bạc, tôi thích quan hệ tình cảm nam nữ, tôi thích chuyện cá độ bóng đá, đá gà, bài bạc, có nghĩa là cái thích nó nên ngưng càng sớm càng tốt. Mà trong những trường hợp đó, tôi làm khúc gỗ. Nhưng có nhiều trường hợp tôi là một cội cây.

(...) Mỗi lần bước vào đây mong các vị nhớ rằng ông sư đã nói thế này: Có lúc mình phải là khúc gỗ đừng để vấn đề phát sinh.

Tôi chốt lại.

Đôi lúc chúng ta phải là khúc gỗ, để chi? Để đừng cho hệ lụy phát sinh. Nhưng có lúc chúng ta phải là thân cây còn sống, để chi? Để chúng ta tiếp tục đón nhận những nguồn tiếp liệu, tốt lành từ những người xung quanh. Tôi chốt bài giảng rất là gọn như vậy mà vẫn không hiểu, vẫn đơ cái mặt ra.

Như vậy tôi chốt lại câu thần chú sáng nay:

CÓ NHỮNG LÚC TA PHẢI LÀ MỘT CỘI CÂY CÒN SỐNG, LỚN MẠNH, VỮNG CHẼI, ĐỦ ĐỂ TIẾP NHẬN CÁC NGUỒN TIẾP LIỆU LÀNH MẠNH TỪ THẾ GIỚI CHUNG QUANH. CÓ NHỮNG LÚC TA PHẢI LÀ MIÈNG GỖ CHẾT ĐỂ NGĂN CHẶN TẤT CẢ NHỮNG HỆ LỤY KHÔNG CẦN THIẾT, KHÔNG CHO PHÁT SINH NỮA.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN

Có không? Có.

Chẳng hạn như có những lúc chúng ta phải làm một người Phật tử có tâm hồn giống như nền nhà bằng đất; có nhiều lúc chúng ta nên là người Phật tử có tâm hồn có nền nhà bằng gạch.

Tại sao sống có lúc là nền nhà bằng đất? Là bởi vì đất và bụi nó là một. Lúc bụi rớt bao nhiêu thì đất chứa được hết. Mà xin lỗi, các vị biết nền nhà bằng đất không? Có nhiều lúc chúng ta phải sống bao dung, đón nhận mọi phiền phức cuộc đời này một cách dễ dàng như là nền đất đón nhận bụi bặm vậy không hề có phản kháng, không hề có phản đối, không hề có mâu thuẫn, không hề bất mãn có vì đất và bụi là một thể. Có những lúc chúng ta phải sống như vậy, sống với tinh thần của Phú Lâu Na, đời đến đâu tôi đến đó, không bất mãn, không chống đối, không kinh chống, không mâu thuẫn. Trong trường hợp đó người Phật tử phải giữ tâm mình như một nền nhà bằng đất. Đây là bài học của ngài Xá Lợi Phất.

Nhưng, còn mặt thứ hai. Có những lúc chúng ta phải sống bằng tâm hồn giống như nền gạch. Là sao vậy? Tôi đọc câu thần chú. Giờ tôi không dạy tu thiền, tôi chuyển qua dạy bùa nha. Câu bùa chú thứ ba:

CÓ NHỮNG LÚC TA PHẢI GIỮ LÒNG MÌNH NHƯ MẶT ĐẤT ĐỂ CÓ THỂ DUNG CHỨA MỌI THỨ MÀ KHÔNG MÂU THUẤN, KHÔNG CHỐNG ĐỐI.

Câu thần chú thứ tư là gì?

CÓ LÚC TA PHẢI GIỮ LÒNG MÌNH NHƯ SÂN GẠCH, MỘT CÁI NỀN GẠCH BÓNG. VÌ SAO VẬY? VÌ TRÊN NỀN GẠCH BÓNG CHÚNG TA DỄ DÀNG PHÁT HIỆN NHỮNG CÁI GÌ LÀ DỖ, BẨN, BỤI BẶM TRÊN ĐÓ.

Hiểu không? Có những lúc ta phải đủ nhanh nhạy, tinh tế để kịp thời phát hiện những vấn đề nảy sinh ngay trong tâm hồn của mình. Chứ còn nó trợ lý. Tuần lễ này, tháng này tánh mình nóng hơn mà mình không biết, tuần lễ này tháng này lòng mình trở nên đa cảm, đa sầu, lười biếng, thất niệm, phóng dật hơn mà mình không biết. Vì sao? Vì mình không đủ tinh tế, bén nhạy để kịp thời phát hiện vấn đề phát sinh ngay trong tâm tưởng của mình.

Chúng ta phải đủ nhạy như một nền nhà bằng gỗ bóng, bằng gạch bóng, một tí xíu cát trên đó mình biết liền. Như vậy thì đọc câu thần chú này:

Khi cần, trong trường hợp muốn phát hiện ra những vấn đề phát sinh trong nội tâm, tôi sẽ giữ tâm hồn như một nền gạch bóng, nền gỗ bóng. Nhưng khi cần sống bao dung với muôn loài, với muôn sự tôi sẽ là một nền nhà đất, một nền đất, một sân đất để tôi có thể dễ dàng đón nhận bụi.

Ở đây cũng vậy. Trong thời gian này chúng ta có những bài học quan trọng:

- Bài học một, có những lúc chúng ta phải là cội cây còn sống để mình có thể đón nhận mọi nguồn tiếp liệu của cuộc đời, đắng, chát, ngọt, bùi cỡ nào chúng ta cũng có thể lấy đó làm nguồn dưỡng tố để lớn mạnh, để phát triển.
- Nhưng có những lúc chúng ta phải là miếng gỗ chết để chi? Để hạn chế những hệ lụy không cần thiết, vấn đề nảy sinh ở đâu dừng lại ở đó đừng để nó nảy sinh, lây lan, đừng để vấn đề nảy sinh theo hướng domino. Biết domino là sao? Tiếp nối, tiếp nối, hoặc là vết dầu loang, lan lan ra, người tu hành nên chấm dứt gọn càng tốt.

Tương truyền người Nhật Bản vào đệ nhị thế chiến cách đây 70 năm về trước họ có một kỹ thuật bí mật trong chuyện đóng tàu, đó là nhìn chiếc tàu họ to như vậy đó nhưng khi cần thiết khi nó bị cháy, bị nổ bị trúng bom nó có thể dễ dàng tách ra làm mấy phần, các vị có hiểu cái đó không? Trong khi những chiếc tàu của Nga, của Đức, của Mỹ, khi bị trúng bom, trúng đặng kia là ở đây chìm luôn, chìm nguyên con. Nhưng mà Nhật thì không. Họ đã tính chuyện trừ bom chùm, bom dây thả thì họ mới chết thôi, còn không họ đã dự trừ chuyện khi trúng bom, bị cháy nổ bất ngờ trên biển thì phần nào cháy họ tách ra phần còn lại vẫn thoát được. Đó là chuyện tương truyền thôi.

Nhưng mà điều quan trọng trong đời sống, tôi vẫn mong bà con y hệt như vậy.

Sống như một khúc gỗ, có nghĩa là sao? Đừng để vấn đề nó lây lan một cách không cần thiết và nguy hiểm. Chuyện đâu đề yên đó. Như là tàu Nhật tôi vừa nói. Đó cũng là một cách tu.

Thí dụ như trong kinh nói thời đức Phật, có một cô Phật tử cô đi làm dâu xứ lạ, trước khi cô đi lấy chồng, cô được cha mẹ dạy điều nghe kỳ lắm:

- o Đừng đem lửa ngoài nhà vào nhà.
- o Đừng đem lửa trong nhà ra ngoài nhà.

Cô coi như là câu giáo huấn đem theo cô đi làm dâu xứ lạ. Chuyện dài, tôi chỉ kể vắn tắt thôi. Một ngày kia trong một dịp tình cờ ông bố chồng hỏi cô, trước khi cô đi làm dâu bên nhà có dặn dò con cái gì

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

không, bố muốn nghe văn hóa đạo đức, gia huấn mỗi nhà. Cổ kể một trong những điều mà gia đình con ngày xưa dạy con khi con vừa lớn lên: Đừng đem lửa nơi này sang nơi khác, nghĩa là sao? Vấn đề ở đâu giải quyết gọn gàng, vừa vặn ngay ở đó thôi. Các vị đừng có chê bài học này. Bài học này rất là quan trọng.

Thí dụ, như tôi mới vừa ghé đây thôi, cô đó nói đòi điều về cô này, tôi tự niệm liền “nó ở đâu để yên ở đó đừng để nó cháy”. Tôi nghe ai nói xấu, ai khen chê ai, nhận xét ai, nghe ở đâu để ở đó, lúc nào tôi cũng niệm câu thần chú này “Lửa cháy ở đâu không dập tắt ở đâu, không dập tắt thì thôi đừng tự mình cầm mỗi lửa đem cho người khác” đó là chuyện phiếm. Còn bao nhiêu thứ khác trên đời này. Ra Hà Nội phải lòng ai đó, cần răng quay về Nam đừng liên lạc nữa, đừng để lửa cháy vào Nam. Mai này tôi lên máy bay rời Việt Nam lửa nó cháy trong Việt Nam không mang lửa ra ngoài. Giận ai để cục giận đó tại Việt Nam, yêu ai, nhớ ai, thương ai, tương tư ai, phải lòng ai thì cũng để trả lại cho đất tổ, cho quê mẹ, tôi qua xứ người tiếp tục cô đơn nơi đất lạ, không có đợi gì đêm ngày (...)

Chuyện đâu yên đó thế giới này sẽ bớt khổ. Cái khổ của thế giới này là người ta thích nhân rộng những vấn đề, tiếng Phạn gọi là *samudaya*. Ghê không. Hồi này giờ tôi biết nhiều người nghi ngờ không biết ông giảng ở đâu, ông giảng trong kinh nào. Kinh Phật mình đó, chữ *samudaya* có nghĩa là làm cho phát sinh thêm, ngôn ngữ hiện đại gọi là nhân rộng. Mỗi lần chúng ta ghét cái gì đó là chúng ta đang nhân rộng nỗi khổ. Hiểu không? Chúng ta thương ai đó, thương, thích vật gì đó là chúng ta đang nhân rộng nỗi khổ, có tin chuyện đó không?

Nhắc lại, khi ta để bụng ghét cái gì đó là chúng ta đang nhân rộng cái khổ, chúng ta yêu thích một người một vật là chúng ta nhân cái khổ.

Cũng là con người hai tay hai chân mà sao chênh lệch. Người ta nói sẵn cho nghe mà không hiểu.

Tôi nhắc lại, mỗi hoạt động của chúng ta trong đời sống, chỉ cần thiếu chánh niệm, thiếu trí tuệ, thiếu tuệ giác, thì mỗi hơi thở lại nhân rộng cái khổ, mỗi động tác, một cử chỉ, một nụ cười, một cái nhìn, một bữa ăn, một ly nước, một câu nói, một nụ cười, tất thảy mọi động thái, mọi sinh hoạt, mọi hoạt động lớn nhỏ chúng ta đều chỉ là nhân rộng cái khổ, nhân rộng cái phiền thôi.

Tôi hỏi các vị nha. Tôi khạc nhổ bừa bãi trên đường có phải tôi đang nhân rộng cái khổ không? Tôi ăn cái gì đó xả rác, tôi hút thuốc, tàn thuốc ngoài đường có phải là nhân rộng cái khổ không? Tôi ăn nói bất cần, thiếu cảnh giác đó cũng là nhân rộng cái khổ. Và, nam nữ mỗi ngày trong thành phố có biết bao nhiêu cặp yêu nhau, thề non hẹn biển đó có phải đang nhân khổ không? Đúng không? Nói rộng hơn nữa, những quyết định của từng người, từng đoàn thể, của từng chính phủ của từng ... giới, nói rất ráo với lời Phật nó đều là nhân rộng cái khổ. Có điều nó đôi khổ này qua khổ khác mà thôi.

Cho nên, trong kinh nói, có một vị A La Hán là Ratthapāla, ngài xuất thân là công tử giàu ghê lắm. Lần đó ngài về thăm nhà mà bố mẹ ngài có mình ngài con độc đinh, thương lắm, muốn có người nối dõi tông đường mà ngài lại bỏ đi tu, buồn lắm, gia đình hi vọng là thử một lần mong níu kéo ngài, bữa đó quy tập rất nhiều giai nhân, vàng bạc chất đầy, nhà của ngài mà mời toàn thú dữ không, lượn lờ cho ngài thấy, ngài nhắm mắt. Họ lượn lờ mỗi chân họ đi hết, khi ngài thấy yên không còn gì hết thì ngài mở mắt ra, ngài chỉ vào đồng vàng, ngài nói: Đem hết đồng này liệng xuống sông thì vấn đề sẽ hết. Đồng vàng này còn nằm trên mặt đất, còn có người nhìn thấy nó còn có người sử dụng nó thì còn một tỷ vấn đề sẽ phát sinh từ nó. Có hiểu không?

Đương nhiên cái này là kinh nói (...) số hồng, số đỏ rồi đỏ thừa tôi, tôi không chịu trách nhiệm nha.

Tôi đang giảng một đoạn kinh, các vị coi vị A La Hán nói có đúng hay không. Ngài nói rằng: Đối với đa phần chúng sinh đem số vàng lớn như vậy mà liệng xuống sông là phí, là hoài của, nhưng trong cái nhìn rất ráo thì thà đồng vàng đột nhiên biến mất như một làn khói thì cái phiền của nó để lại ít hơn là số vàng được thiên hạ nhìn thấy mà đem ra sử dụng.

Thí dụ có 50 tấn vàng của tôi đang nằm ở đây, do phép lạ nào đó thành linh biến mất thì theo các vị ai là người đau khổ nhất? Là cô kia đau khổ. Nhưng nếu 50 tấn vàng đó tôi đem chia đều ra, đoán được vấn đề chưa? 50 tấn vàng tôi bày ra (...) mấy ông đời nào không đi bia ôm, mấy ông đời nào không đi hót tót, không đi ráy tai, bà vợ ở nhà xấu hoắc, cũ xì, chán rồi, 50 tấn chia cho đám này em ít nhất 10 ký, thậm chí có một ông Việt Kiều về Việt Nam ông bị hói mà ông cứ đi ra nhổ tóc sâu hoài, nói cái cô đẹp nhất đang nhổ tóc sâu ông nói: Em hay thiệt á, cô mới 20 em tuốt, em hay thiệt tóc cỡ này em còn nhổ được, anh lo một anh không còn sao gặp nhau. Cổ ông ọ nói, không sao, cứ đội tóc giả em nhổ tuốt. Tức là có tiền rồi thì hói vẫn nhổ được, thầy chùa nó vẫn nhổ được, mà coi như không có tóc giả nó nhổ luôn.

Cho nên, chỉ cần có tí tiền là bắt đầu sanh tật. (...) Tin tôi đi. Tôi biết tôi nói thế này thế nào các vị cũng lắc đầu.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN

Bây giờ tôi có phép lạ tôi cho phụ nữ ở đây lùi lại 20 tuổi, nhan sắc 7/10, tài sản có thêm 4 số 0, tôi vừa thách, vừa năn nỉ các vị đến đây nghe pháp, đồ có ma nào nó tới. Không phải các vị đến đây vì tiền nhưng mà nó hơi rảnh, nó hơi... chứ thử mà cho nó lùi lại 20, nhan sắc nâng cấp, tiền bạc nâng cấp thử nó có tới đây không? Còn khuya. Một rùng hotboy đang chờ nó ngoài sân kia. Tôi biết hết. Nhưng mà vì giờ nó cũng già, nó bệnh, nó xấu, nó cũng mỗi mòn rồi tự nhiên nghe đến tâm linh, tinh thần bèn tìm đến như một chỗ nấu nướng, lỡ mai này lăn đùng ra bết sọ.

Tôi nhìn mặt gian gian tôi biết.

Cho nên, cái khó của đạo Phật là thấy ra được sự thật là có những lúc mình phải có cái gan chắm dứt vấn đề trước khi nó đi quá xa. Cái này hơi khó, hơi bị khó.

Có một thiền sư, ông thiền sư ôm bát khát thực, ông đi ngang một bụi tre, ông thấy có một túi vải, ông nói thế này: Thuốc độc, thuốc độc, thuốc độc chết người, hòa thượng đi trước nói thì thằng đệ tử đi sau lưng, nó hỏi thầy, thầy nó chỉ thuốc độc chết người, người đệ tử mới nhìn cái túi, nó thấy sáng ngời, vị đệ tử mở ra coi thấy vàng không, nói bạch sư phụ, cái am của mình nó mát rồi.

- Không, để xuống, của phi nghĩa, thuốc độc.

Hai người đi. Người học trò tiếc đi nhìn hoài.

Chuyện kể rằng, lát sau có đám thanh niên đá gà, bài bạc họ lụm được túi vàng đó, họ chia chác không đều, thế là chém nhau, chết gần hết. Lúc đó bà lão bán nước bên đường bả nghe câu chuyện hai thầy trò nói chuyện nhau, bả nói : Hồi sáng hòa thượng nói đúng. Bả nghe hòa thượng nói một câu thôi: Cái gì mà người ta đã thích người ta sẽ giành, cái gì người ta giành thì nó có máu.

Đó là lý do vì sao vàng luôn luôn có máu. Kim cương phải có máu, tiền là có máu, là chỗ đó. Cho nên, Tàu có câu “hồng nhan họa thủy”, có nghĩa là vàng là gốc của tai họa, quyền lực là gốc của tai họa, đến cả nhan sắc phụ nữ cũng là gốc của tai họa – hồng nhan họa thủy là chỗ đó.

Cái gì người ta thích người ta sẽ giành, mà người ta giành thì có đâm chém. Các vị có biết nếu đọc lại lịch sử thế giới như chiến tranh thành Troy hay là cuộc nhập quan của quân Thanh vào Trung Quốc, tất thấy đều từ bóng dáng đàn bà, các vị biết không? Sụp đổ của nhà Ân cũng là đàn bà, gái, tiền, quyền lực, cái gì người ta thích đều là nguồn của phiền hết. Cho nên Phật dạy: Tu hành là gì? Tu hành là đừng để cháy lan, có thích cách mấy cũng ngừng lại đúng chỗ, có ghét cách mấy cũng ngừng lại đúng chỗ. Đúng chỗ là sao? Đúng chỗ có nghĩa là trước khi nó chuyển tình hình qua mức độ nguy hiểm là đúng chỗ.

Có hiểu không? Tôi biết, tôi bỏ công đi tới đây mà tôi giảng cho bà con tôi nói giọng Nam Bộ, bà con Bắc kỳ bà con nghe không được.../.